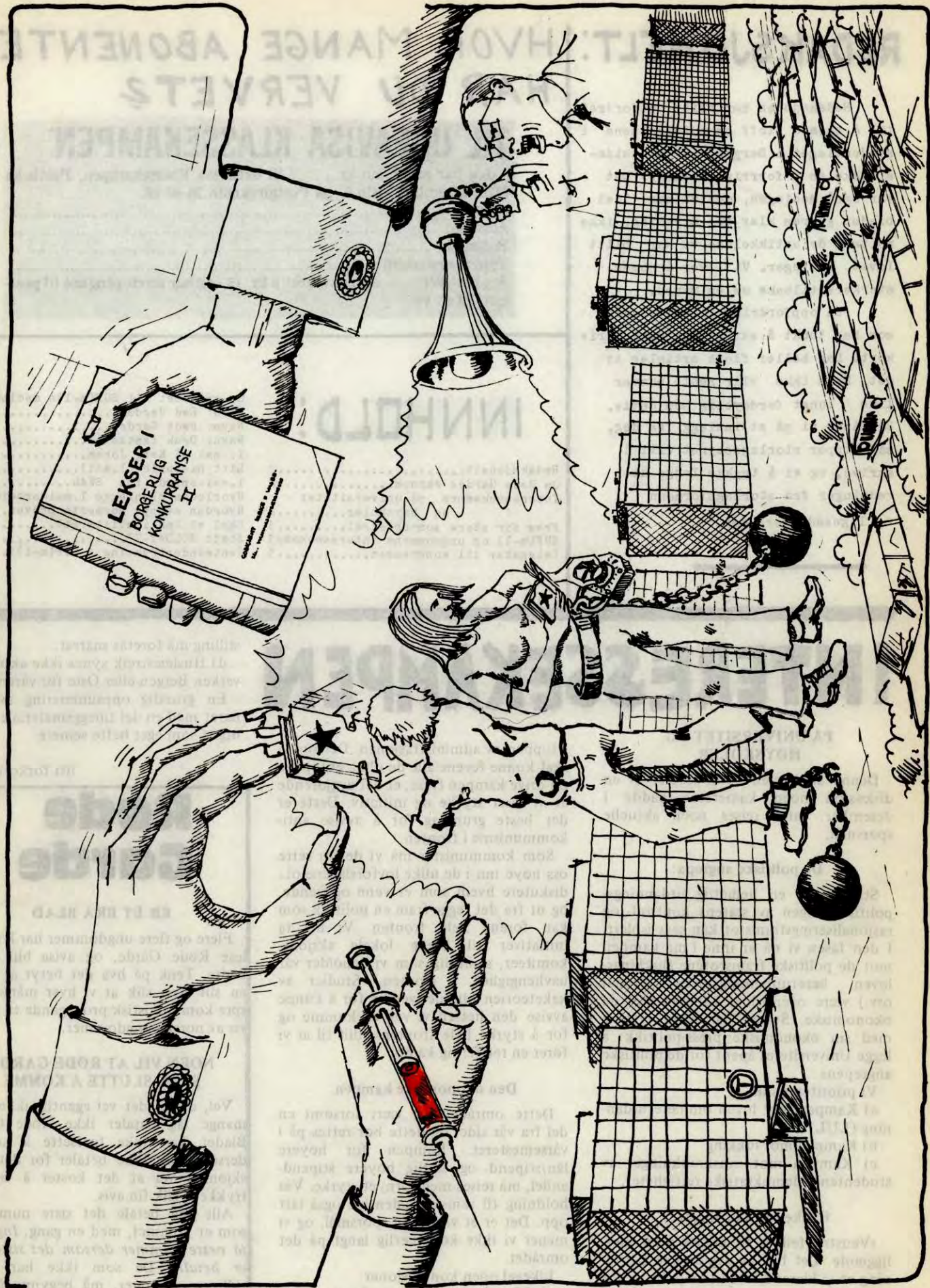

INTERNT DISKUSJONSBLAD FOR SUFC(M-L) MARS-73

KJETIL BJØRNRUD

REDAKSJONELT: HVOR MANGE ABONENTER HAR DU VERVET?

Redaksjonen har blitt oppfordret til å ta med stoff om motsigelsene i studentlaget i Bergen. (Se midtside-artikkelen i forrrige nummer.) Det var også meningen, men vi har, idet bladet gjøres klar til trykking, ikke mottatt de artikkelene vi har blitt lovet. Beklager. Vi lover å komme sterkere tilbake om en måned.

En oppfordring til alle dere som har tenkt å skrive innlegg. Skriv kort. Lag heller flere artikler av det. Hvis ikke blir neste nummer like tungt fordøyelig som dette. Så håper vi på et innlegg fra deg, så slipper storlagsstyret ditt å skrive, og vi å trykke lange utredninger fra storlagsformenn og lignende personer.

TIL UKEAVISA KLASSEKAMPEN

Jeg har sendt inn kr..... til ukeavisa Klassekampen, Postboks 6179, Etterstad, Oslo 6, på Postgirokonto 20 66 99.

Navn:
 Adresse:
 Poststed:
 Type abonnement:
 Jeg bestiller eks. gavekort a kr. 15,- og har sendt pengene til postgiro 20 66 99.

INNHold:

Redaksjonelt.....2
 Om Røde Gardes økonomi.....2
 Interessekampen på universitetet og høyskoler.....2
 Fram for store sommerleire!.....3
 SUF(m-1) og ungdommens interessekamp?.....3
 Delegater til kongressen.....3

Om oppropet til SUF(m-1)s medlemmer..4
 Navn: Rød Ungdom.....5
 Navn: Røde Garde.....5
 Navn: Bruk fantasien.....5
 I. mai på Karl Johan.....6
 Litt Historie (I.mai).....6
 I.mai-opprop fra SKAU.....7
 Hvorledes planlegge I.mai-arbeidet..8
 Hvordan stoppe normerte prøver.....9
 Skal vi inn i militæret?.....10
 Støtt SOLDAT-73.....11
 Jenteundertrykking i SUF(m-1)?.....12

INTERESSEKAMPEN

PÅ UNIVERSITET OG HØYSKOLER

Denne artikkelen er et referat av en diskusjon noen kamerater hadde i desember, samt reiser noen aktuelle spørsmål.

De politiske angrepa:

Staten har en helhetlig utdanningspolitikk. Ingen av statens kontroll- og rasjonaliseringsframstøt kan sees isolert. I den fasen vi nå er inne i må kampen mot de politiske framstøtene (lukkingsloven, lærerutdanningsloven, Brodal osv.) være overordnet kampen mot de økonomiske. Staten har nådd målene med sin økonomiske press-politikk: å legge Universitetet åpent for de politiske angrepene.

Vi prioriterer slik.

- Kampen mot loven om lærerutdanning (LUL)
- Kampen mot lukking
- Kampen mot innskrenkninger av studentenes demokratiske rettigheter.

Hvilke feil kan vi gjøre?

»Venstre»feil er fremdeles mest nærliggende. Det blir av avgjørende betydning at vi klarer å føre ut en politikk for hele fronten, og ikke bare for de »framskredne».

I kampen mot lærerutdanningsloven så vel som lukningskampen, vil høyre i fronten bestå av folk langt inn i DSM og

i toppen av administrasjonen. Dersom vi skal kunne forene alle de ulike gruppene og drive kampen fram, er det avgjørende at vi viser styrke og initiativ. Dette er det beste grunnlag for å avvise anti-kommunisme i fronten.

Som kommunister må vi derfor sette oss nøye inn i de ulike lovforslagene ol., diskutere hvem som er venn og fiende, og ut fra det legge fram en politikk som kan forene hele fronten. Vi må ta initiativer til brede lokale aksjonskomiteer, samtidig som vi beholder vår uavhengighet i fronten. Studier av kaketeorien blir nødvendig for å kunne avvise den hetsen vi vet vil komme og for å styrke hele frontens tillit til at vi fører en rettferdig kamp.

Den økonomiske kampen.

Dette området har vært forsømt en del fra vår side, og dette bør rettes på i vårsemesteret. Kampen for høyere lån/stipend og særlig høyere stipendandel, må reises med fornyet styrke. Vår holdning til samskipnaden ble også tatt opp. Det er et vanskelig spørsmål, og vi mener vi ikke kom særlig langt på det området.

Likevel noen konklusjoner:

- SS må bli en del av fronten mot staten
- MLG må prioritere arbeidet blant de ansatt i SS meget høyt
- Grundige undersøkelser av SS'enes

stilling må foretas snarest.

d) Husleiestreik synes ikke aktuelt for verken Bergen eller Oslo for våren 74.

En grundig oppsummering av seminaret med en del tilleggs materiale, vil bli utgitt som eget hefte seinere.

bnm

litt forkortet red.

Røde Garde

ER ET BRA BLAD

Flere og flere ungdommer har lyst til å lese Røde Garde, og avisa blir stadig bedre. Tenk på hva det betyr at vi har en slik avis slik at vi hver måned kan spre kommunistisk propaganda til tusenvis av norske ungdommer.

NOEN VIL AT RØDE GARDE SKAL SLUTTE Å KOMME

Vel, de vil det vel egentlig ikke, men mange lag betaler ikke Røde Garde. Bladet kan ikke fortsette å komme dersom folk ikke betaler for det. Alle skjønner vel at det koster å lage og trykke ei slik fin avis.

Alle må betale det siste nummeret som er kommet, med en gang. Ingen vil få neste nummer dersom det siste ikke er betalt! De som ikke har betalt tidligere nummer, må begynne å nedbetale den gjelda de har så raskt som mulig. Kamerater, la oss styrke pressa vår ved å være flinke til å betale.

RG-red

FRAM FOR STORE

SOMMERLEIRE!

START PÅMELDINGA NÅ!

Har du lyst til å ha ei ukes ferie sammen med kamerater, venner og hundrevis av andre revolusjonære og progressive ungdommer der dere kan diskutere politikk, bade, danse, høre foredrag, se film og lysbilder, drive idrett, lage sketsjer eller slappe av? Klart du har. Hvem er det som ikke har lyst til det? Få med deg venner og kamerater og bli med på ungdomsforbundets sommerleir - da får du ei slik ferieuke. Til sommeren det slik som det har vært flere år før, sommerleire over hele landet. Det er bare en forskjell fra tidligere år: I år blir det enda flere leire, det skal bli mange flere ungdommer på dem, og det skal bli enda mere liv og moro.

Det er enda ikke helt klart hva som kommer til å bli tatt opp på leirene. Sikkert er det i hvert fall at vi skal snakke om hvordan ungdomsforbundet skal utvikle seg - omdanninga, om stortingsvalget til høsten, og en rekke andre ting. Dersom du har lyst kan du få se lysbilder fra Kina og Albania, høre om og diskutere spørsmålet om Stalin, narkotika, undertrykkinga av jentene, aksjoner for et sted å være og mye annet. Det er fint om du kommer med idear om hva du synes bør taes opp. Dersom du ikke har vært på sommerleir før, bød du snakke med noen som har vært der for å høre om hvordan det var.

Her er ei liste over når og hvor det er sommerleire i år:

Østlandet: 5/8-11/8
12/8-18/8
muligens en tidligere
Vestlandet (Herdla) 5/8-12/8
Trøndelag 5/8-12/8
Nordland
Troms og Finmark (Senja) 29/7-5/8
Sogn og Fjordane 5/8-12/8 (usikkert)

Det koster mye å lage sommerleir. Vi må betale for leirområdet, vi skal ha mat, og det må kjøpes inn mye forskjellig utstyr. Det er derfor viktig at alle begynner å spare til leiren slik at de kan betale mest mulig. Dersom det er noen som ikke har penger, bør resten av laget prøve å hjelpe til.

Noen synes kanskje det er tidlig

**SUF(m-1)'s
SOMMERLEIR**

å snakke om sommerferien, og tenker at det er lenge til vi trenger å melde oss på sommerleiren. Ja, det er tidlig, men mange begynner allerede å planlegge ferien, og vi bør så raskt som mulig starte påmeldingene slik at vi får en oversikt over hvor mange som kommer. Snakker dere med kameratene og vennene deres nå, så vil de sikkert melde seg på sommerleirene. Det er mye vanskeligere dersom du venter så lenge at de allerede har bestemt noe annet. Snakker du med alle progressive ungdommer du kjenner og treffer fra nå av og fram til sommerleiren om de vil melde seg på, er vi sikker på at vi vil få inn mange

er vi sikker på at vi vil få mange tusen ungdommer på leire.

Start med å samle inn påmeldinger. Distraktsutvalgene vil om ei tid sende ut påmeldingsslipper med priser o.l.

Kamerat som jobber med sommerleirene.

DELEGATER

OM DELEGATER TIL DEN EKSTRAORDINÆRE KONGRESSEN.

Vi minner om at valg av delegater skal foregå innen 1/3.

På grunn av at de er uvedkommende som får tak i Bolsjevik, offentliggjør vi ikke her delegatnøkkelene

SUF(m-1) OG UNGDOMMENS INTERESSEKAMP

FORSLAG TIL VEDTAK PÅ SUF(m-1)'s EKSTRAORDINÆRE KONGRESS:

SUF(m-1) arbeider for å mobilisere den norske ungdommen til kamp for sosialismen. Bare sosialismen kan trygge ungdommens interesser på lang sikt.

SUF(m-1) arbeider for å tjene ungdommens interesser. I dag tar ungdommen i økende grad opp kamp for sine økonomiske, demokratiske og sosiale rettigheter. Eksempler på dette er kampen for høyere lån og stipend, høyere lønn for lærlinger, kamp mot rasjonalisering av skolen, for fritidslokaler, mot språklig diskriminering osv. SUF(m-1) støtter denne kampen. Bare på denne måten kan ungdommen vinne tillit til seg selv og lære hvem som er dens venner og hvem som er dens fiender. Revolusjonen er tjent med ungdom som vet at det nytter å kjenpe.

SUF(m-1) ser arbeidet i ungdommens interesseorganisasjoner som YLI, NGS, LNL, osv. som viktig.

Vi arbeider for å gjøre disse organisasjonene til sterke og slagkraftige kamporganisasjoner som er uavhengige av staten og som har tillit og oppslutning blant den ungdommen som den skal ivareta interessene til.

F.eks. vil vi ta opp kamp mot byråkrati og sløsing, fremme en økonomisk selvstendighet og styrke diskusjonen og det demokratiske livet innenfor disse organisasjonene.

Vi vil vidre arbeide for at andre grupper av ungdom slutter seg sammen for å slå tilbake framstøtene fra staten og kapitalistene.

Størst mulig enhet blant ungdommen er viktig for at kampen skal bli framgangsrik.

Red. kom.

(hvor mange medlemmer som skal stå bak hver delegat). Alle bør derfor velge minst tre delegater i prioritert rekkefølge.

Storlaget har fått eller vil få muntlig beskjed om hvor mange delegater laget skal ha og om andre nødvendige saker i forbindelse med kongressen.

SKAU

OM OPPROPET til SUF(m-l)s medlemmer

JÆVLA BRA!

Fy faen så bra saker fra SK denne gangen! (opprop til SUF(m-l)s medlemmer.) Derfor håper jeg at ikke SK blir sure over å høre at dere har glemt noe jævlig viktig, kanskje det viktigste når det gjelder å omdanne forbundet til en virkelig masseorganisasjon. – Ungdom fra Arbeiderklassen føler seg stort sett fjern fra det miljøet ml'ere beveger seg i! Omfanget av dette kulturelle skillet ser man først dersom en har vanket blant vanlig ungdom. Derfor har de ledende folka i bevegelsen aldri skjont at dette er et virkelig problem. (All honor til den nye kommende SK) **DET AT ARBEIDERKLASSENS UNGDOM KAN IDENTIFISERE SEG MED EN BEVEGELSE, ER HELT NØDVENDIG DERSOM DENNE BEVEGELSEN VIRKELIG SKAL MAKTE Å BLI KLASSENS FORTROPP!**

La oss se på hvilken type ungdom som vanligvis blir SUF'ere. For det første er det bemerkelsesverdig mye akademikerunger, folk med relativt bra økonomi hjemme. Arbeiderklassens unger er forholdsvis lavt representert. Dette til tross for at det nettopp er arbeiderklassen vi skal sloss for. De som kommer fra arbeiderbakgrunn er som regel folk som har mye til felles med akademikerunger. Ofte intellektuelle interesser »politisk engasjert», blander seg lite med »den grå masse», etc. De fra arbeiderklassen er altså ikke noen representativ del av arbeiderklassen. SUF'ere er som kjent respektert på læreværelset for sin oppførsel i skoletida. Vanlig ungdom derimot, er »barnslig» og lite interessert i historie, samfunnskunnskap og »livsnyssmessige spørsmål».

Dersom det f.eks. hadde blitt starta et SUF-lag på LANGÅSEN PENSJONATSKOLE pr. Stakavik er jeg temmelig sikker på at Bodø hadde blitt ml'er, Stompa derimot ville muligens ha blitt symp. Men det er typer som Stompa vi trenger først og fremst, folk med initiativ, fantasi og mot. Det fins tusenvis av »skoletrøtte» såkalte pøbler i Norge som kunne bli medlemmer av forbundet på dagen. Det er folk som alltid har sloss mot undertrykkinga de blir utsatt for på skolen. Folk som har driti en lang marsj i feite stillinger, og tatt seg hederlig arbeid så fort som mulig etter skolen. Denne typen ungdommer skulle være de første til å slutte opp om en bevegelse som vår. Men hvorfor er bevegelsen så fattig på nettopp denne typen ungdom?

Så lenge ungdommen på et sted oppfatter SUF som en klubb for de som

STOR ENTUSIASME

En gang i uka kommer det en gjeng med ungdomsskoleelever hjem til meg. Vi spiller plater og diskuterer alt fra spørsmålet om væpna revolusjon til hvilke band som er best. Det er en grunnsirkel av »ny type». Vi er i ferd med å skape et rødt miljø.

Sist gang så vi lysbilder fra Kina, og etterpå diskuterte vi om de skulle bli medlemmer av SUF(m-l). De fleste hadde lyst, men en del hadde sterk tvil fordi de trodde det ville bli så mye å gjøre. De hadde lyst til å slåss mot samfunnet og til å diskutere og spre sosialismens og kommunismens ideer, men kunne ikke »ofre seg helt». Jeg leste OPPROPET fra SKs politiske komite for dem. Det ble møtt med stor entusiasme. Slik var det de kunne tenke seg en ungdomsorganisasjon. Vi kunne fortsette der vi hadde begynt ved å samles slik vi gjorde. Alle var enige om at vi snart skulle lage en rød fest for skolen. Neste uke skal opplegget for den diskuteres. Om ei uke vil en del av dem ha med penger til medlemskontingent. Kamerater, vi har fått en del nye ungdomsskoleelever i forbundet.

Ketil

ønsker å stille seg på sidelinja av det ungdomsmiljøet i distriktet, er det pissprat å snakke om noen »masseorganisasjon for ungdom». Det sier seg selv at et slikt SUF ikke kan bli et organisatorisk alternativ for massene i distriktet, selv ikke for de som gjør opprør hele dagen.

Nå vil sikkert mange store og små »Bodøer» føle seg støtt på fingera og komme med »saklig» kritikk i beste baktung Bodøstil. SK hadde nok helt rett da de skjønnte at det å bli en masseorganisasjon ikke ville foregå i fredelige former.

Det er på tide at vi får ut finger'n. Tekoppdigging er fra nå av bannlyst i bevegelsen. Stikk heller ut å ta en cola i kiosken som andre normale folk må gjøre! Hiv den lappede SUF-buxa og den altfor store islendern og kjøp normale klær på salg. Og dere som er nye ikke har skaffa der unniforma ennå, bør for all del beholde dynejakka!

Kulturradikalismens tid er forbi!

Sekterismen er døende!

La ikke gammelt skrot stå i veien for utviklinga. Tiden er inne for å gå ut og slåss!

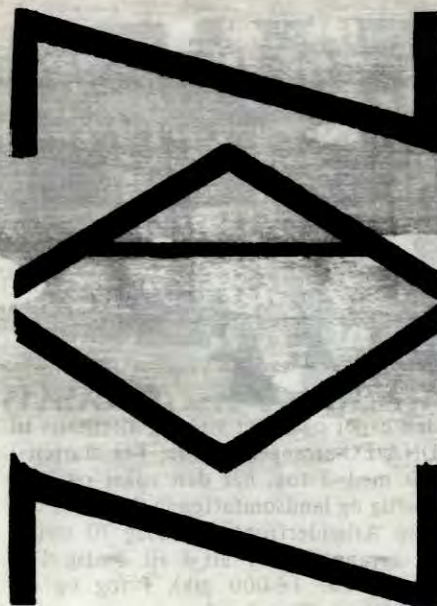

SUF(m-1) har en ærerik historie, og har betydd mye for den folkelige kampen i Norge, men vi trenger en annen ungdomsorganisasjon i dag enn det SUF(m-1) har vært. Ungdommen forbinder beinhardt slit, mye møter, løpeseddelspredning døgnet rundt, og superaktivitet med SUF(m-1). Når vi spør om de vil bli medlemmer sier de at de ikke har tid eller at de ikke vil ofre seg helt. Det er også mange som ikke tør å ta kontakt med oss fordi de tror at det er umulig for oss å skjønne deres innstilling når det gjelder avslapping, gøy og morro.

Vi er enig om at ungdomsforbundet skal være anderledes enn det SUF(m-1) har vært. Arbeidsformene må være tilpasset en masseorganisasjon og ungdommens stil og behov. Det må være gøy å være medlem av forbundet, og lite tradisjonelle møter. Bør vi ikke da forandre navnet slik at vi får et navn som passer til organisasjonen? Når ungdommen forbinder navnet vårt med noe som vi ikke lenger vil være, bør vi ikke da forandre navnet? Selvsagt er det viktigst at vi forandrer praksisen vår, men navnet er ikke uvesentlig.

En annen grunn til at vi bør skifte navn, som jeg ikke synes er så viktig er hensynet til det nye partiet. Forandrer vi navnet, vil det være vanskeligere for de borgerlige avisene å kalle partiet SUF og dermed gi inntrykk av at det består av bare ungdom.

Dersom vi blir enige om å skifte navn, må vi finne et passende navn. Det må klinge godt og det bør si hva vi står for. Jeg tror at alle forslag som "Marxist-leninistisk ungdom", Kommunistisk ungdom(m-1) o.l. bør forkastes. Det er ikke navn som ungdommen synes er gode og som markerer godt nok at vi er en masse-

BRUK FANTASIEN!

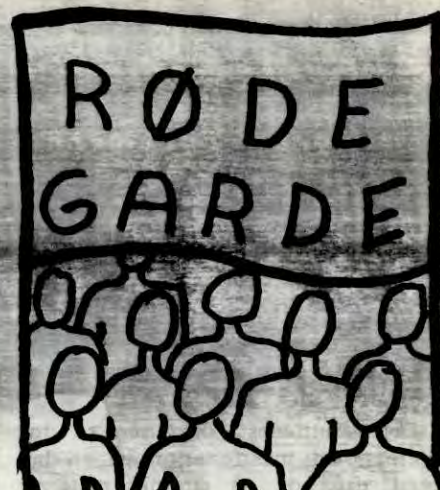
De fleste navneforslagene til nå har inneholdt noen av disse ordene: Kommunistisk, revolusjonær, M-L, ungdomsforbund, osv. Variasjoner over disse ordene synes ikke jeg gir noen gode navn. Men det finnes andre måter å uttrykke hva vi er (blir) på. Hva med et navn som Spartakus? Eller noe i likhet med navnet på det irske partiet Sinn Fein (Oss selv) det må gå an å finne på mange hundre gode navneforslag. Bruk fantasien. Redaksjonen venter på forslag.

Grr

organisasjon. Rød Ungdom er det forslaget som har vært nevnt mest. Jeg synes navnet er bra. Det kunne kanskje ha vært bedre, men hittil er det helt sikkert det beste forslaget. Det burde vise at vi står for noe som er rødt og at vi er en masseorganisasjon. Ungdomen forstår lett hva som menes. Mange har sagt at det er for utvanna, det er så mange som kaller seg rød. Javel, men det er ingen som har brukt navnet, og vi skal nok klare å gi det den rette meninga. Her kan vi tegne og male på et blankt ark i stedet for å begynne å pusse ut som vi måtte ha gjort dersom vi hadde beholdt SUF(m-1) navnet.

Jeg mener at den ekstraordinære kongressen må vedta navneforandring. Diskuter hva som er det beste forslaget. Finn gjerne på nye forslag.

Karl.

At vi må ha et nytt navn synes jeg er så klart at det ikke skulle være nødvendig å kommentere det mer. Men hvilket navn vi bør velge er vanskeligere. Rød Ungdom virker mest populært. Jeg mener det er galt. Navnet forteller ikke at vi har kommunistisk, ikke engang revolusjonær plattform, det forteller ikke at vi er en masseorganisasjon, og i grunnen forteller det ikke at vi er en organisasjon heller. Bare en gjeng røde ungdommer. Alt i alt et utmerka navn for AUF, SFU eller KU.

Dessuten er det verken rytme eller fres i navnet, og det er så slapt i fisken at vi vanskelig kan bli glad i det. Og det å bli glad i det er et krav vi må stille til navnet på forbundet vårt.

Jeg foreslår Røde Garde i stedet. Det navnet har en haug med fordeler. Det er kort, det smeller av det, og det har ærerike tradisjoner i den verdenskommunistiske bevegelse. Folk, og spesielt ungdom forbinder det umiddelbart med Kina og kulturrevolusjonen. Begge disse begrepene er positivt ladde i svært breie lag av folket. Det er ikke noe navn som skremmer vanlige folk vekk. Tidligere lå det riktig nok noe elite-messig i ordet Garde, men i dag er det ikke tilfelle. De røde gardene i Kina var så vidt jeg vet på 15-20 millioner medlemmer. Det kaller jeg masseorganisasjon. Det er dette folk tenker på med navnet Røde Garde.

RG har tradisjoner hos oss også, gjennom avisa vår. Det vil bidra til å binde sammen tradisjonene fra det gamle SUF(m-1) (som vi ikke må gi opp) med det nye forbundet.

Navnet lyser av militant klassekamp og revolusjonære tradisjoner. Det skiller oss altså fint fra alskens reformister, navnet forbindes med Kina, det skiller oss også fra revisjonister, men det skiller oss ikke fra folket.

Et argument for å beholde navnet SUF(m-1) er at det er så inderlig hata av borgerne. Svært få navn kan overta bedre her enn Røde Garde. Kamerater, tenk dere borgernes reaksjon når SUF(m-1) blir Røde Garde og SUF'erne blir rødegardister! Det er slikt de pådrar seg søvnløshet og sår på tolvfingertarmen av.

Åsmund,
på oppfordring av storlaget mitt.

»Det besluttedes å organisere en stor internasjonal manifestasjon på en bestemt dato og på en slik måte at arbeiderne i alle land og alle byer samtidig på den bestemte dag stiller krav til de offentlige myndigheter om ved lov å fastsette arbeidsdagen til 8 timer, og også å virkeliggjøre de andre beslutninger fra den internasjonale kongress i Paris.

Kongress av arbeidsledere fra mange land i Paris 1889

Det nye i vedtaket er at nå skulle arbeiderne verden over demonstrere på samme dag og for en felles sak, 8 timersdagen. Internasjonal arbeiderbevegelse hadde fått noe som samlet. Fattigslig og lite kunne arbeidertoget være i et lite norsk gruvesamfunn, i en svensk småby. Men bevisstheten om at i andre byer, i andre samfunn verden over løftet andre arbeidere hodet, marsjerte andre arbeidere fram med de samme rettferdighetskravene, måtte være en veldig kraft i den enkeltes sinn. De få kjente seg sterke gjennom fellesskapet. I 1. maidemonstrasjonenes internasjonale karakter lå en veldig inspirasjonskilde for den unge arbeiderbevegelse.»

Og 1. mai har fra begynnelsen vært en dag borgerskapet frykter. I Russland forsøkte Tsarregimet å hindre alle demonstrasjoner. I Lodz 1892 gikk likevel 100 000 i tog. De ble møtt med militære styrker og det utviklet seg til en liten krig. 108 arbeidere og 50 soldater ble drept. I Paris stod militære tropper oppstilt på de stedene arbeiderne skulle samles. Like så i Wien. Men reaksjonen kunne ikke hindre 1. mai i å bli arbeiderklassens kampdag. Over hele verden står 1. mai som symbolet på folkenes kamp og solidaritet.

I Norge har 1. mai-demonstrasjoner funnet sted siden 1890 (Oslo med 3600 deltagere og Kristiansand)

Men om ikke reaksjonen har kunnet stanse 1. mai-demonstrasjonene er det andre som har forsøkt:

»Og de fleste av kravene er blitt innfridd. Arbeiderne i de industrialiserte land har fått sin stemmerett, 1. mai har blitt fridag. Har dagen fremdeles noen livsrett som demonstrasjonsdag?» Slikt kan en Sosialdemokrat skrive. Men så har de jo også klart å skremme folk vekk fra togene sine etter hvert.

Mot dette har Rød Arbeiderfront vokst fram. Med sin klare front mot sosialdemokratiet og imperialismen har

den evnet og bli et virkelig alternativ til DNA/LO-arrangementene. Fra starten i -69 med 3 tog, har den vokst og blitt kraftig og landsomfattende. I -72 var det Rød Arbeiderfronttog omlag 70 steder og arrangementer alt i alt omlag 100 steder. Ca. 16 000 gikk i tog og ca. 33 000 var til stede på møtene.

arbeider.

1. MAI PÅ KARL JOHAN

Det var her vi engang gikk
som den første lille klikk
spyttet etter geipet av og spottet.
Tenk å opptre som en tolk
for det gråe smalgangfolk,
her på selve veien opp til slottet!
Og den røde klut vi svang,
og den stygge ræe sang –
fy, så frekt og gyselig og fjottet!

Men vi gikk, vi gikk nå lel,
for vi visste det så vel
denne gaten har jo alltid med sin tunge
villet kverke alle dem
som har pekt på veien frem,
alt det nye, alt det gryende og unge.
Og vi tviholdt på vår sak
for vi visste godt at bak
skulde engang store massers fotslag runge.

Og vår tro var smittsom den!
Vi kom stadig fler igjen.
Det var mer en dagens sut
som bandt oss sammen.
Grå, det var vi visstnok, ja,
men det grå kan være bra
når det luer røde drømmer under hammen!
Rudolf Nilsen

M M A I

FRAM FOR EN SEIERRIK 1. MAI!

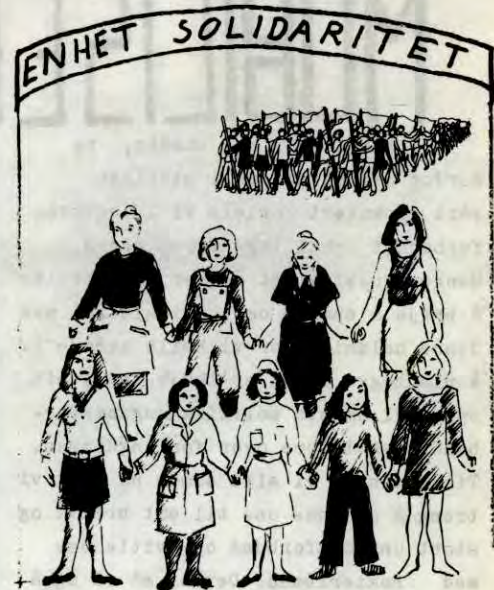
1.mai er den dagen da arbeiderklassen og folket samla viser sin motstand mot undertrykkelse og utbytting, og sin solidaritet med verdens folk. Vi skal slå et hardt slag for å bedre våre egne forhold, vi skal vise vår solidaritet med andre grupper og folk, og vi skal gjennom vår egen propaganda og de røde flaggene vise veien fram mot et annet og bedre samfunn.

Hvem skal vi prøve å samle 1.mai i år? Hvem skal vi prøve å samarbeide med? Rød Arbeiderfront har samla tusenvis av folk de siste åra, men det har til tross for det ikke vært den eneste fronten på venstresida. Vi tror at tida nå er inne for en breiere enhet 1. mai enn tidligere. Det viktigste må være å rette et hardt slag mot monopolkattalen og imperialismen og deres haleheng, sosialdemokratiet. EEC-kampen har vist at en slik enhet er mulig, og vi må ikke la våre uenigheter med f.eks. Sf og NKP føre til at vi går imot enhet på denne dagen. Vi kommer aldri til å bli enig i deres "fredelige overgang til sosialismen", i NKPs syn på Sovjet, og heller ikke på en rekke andre viktige felter, men det forhindrer ikke at vi kan stå sammen der det er mulig. En slik enhet er i folkets interesse, og våre fiender frykter den. Vi tror at det 1.mai i år er mulig å samle en front av store deler av fagbevegelsen, MLG, SF, NKP, AIK og hele den revolusjonære og progres-

sive ungdomsbevegelsen. Det er derfor vi med glede og entusiasme hilser oppropet fra MLGs sentralkomite om 1.mai. (se klassekampen 3/73). MLGs forslag med enhet og solidaritet i sentrum er det vi bør samle oss om 1.mai. Det må være ungdomsforbundets oppgave å være med på å kjempe igjennom dette opplegget ved å diskutere det med tusenvis av ungdommer og mange ungdomsorganisasjoner, slik at ungdommen står sammen med arbeiderklassen på et riktig grunnlag 1.mai 1973.

Mange kamerater vil sikkert lure på om det er riktig å gi avkall på å gå med bilder av Marx, Engels, Lenin Stalin og Mao, og paroler om proletariatets diktatur dersom det er nødvendig for å oppnå denne breie enheten. Enkelte vil kanskje kalle det for opportunisme dersom vi gjør det. Til dere vil vi si: se på den norske virkeligheten og se hva som trengs. Mange er i ferd med å reise seg mot AP- og LO-ledelsen, men dersom de møter 2-3 forskjellige tog til venstre for arbeiderpartiet, vil de ha vanskelig for å bryte. Vi mener at en enhetlig opptreden fra venstresida vil gi et skikkelig alternativ til de som er på randen til å bryte med sosialdemokratiets høyre fløy.

Sjølsagt vil vi alltid propagandere for kommunismen og proletariatets diktatur. Men vi må i enhver situasjon finne ut hvordan denne propagandaen skal foregå. Vi tror det ville være bra med avgrensede partiseksjoner (f.eks. et bestemt antall folk i hver slik seksjon) der de forskjellige partiene kunne legge fram sine egne syn på f. eks. hva som er deres mål for kampen og hvordan en skal nå det. Vi vil da kunne stille med bilder av de 5 store og paroler om proletariatets diktatur, mens SF måtte kunne stille med sin parole om "folkekraft mot kapitalmakt". Dette mener vi er ønskelig, men ikke absolutt nødvendig. Det må avgjøres gjennom vanskelige diskusjoner med de andre som skal

være med i arrangementet.

Er vi for en slik enhet for enhver pris? Nei, vi har folkets interesser som rettesnor for alt vi gjør, og vi går inn for enhet fordi vi mener det er i pakt med folkets interesser. Det kan likevel vise seg at det er umulig å samle seg om en riktig plattform. Da må vi vurdere om folket er bedre tjent med et arrangement mer likt det som var i fjor, heller enn "enhet" på en plattform som har et feilaktig innhold.

Hva skal ungdomsforbundet gjøre? Sett i gang diskusjoner med annen ungdom om hvilke paroler dere bør stille, og hva dere kan gjøre for å få mange ungdommer på gata 1.mai. Det vil antakelig de fleste steder være riktig å gå i spissen for å danne ungdomsseksjoner av 1.mai-komiteen der forskjellige grupper ungdom som slutter opp om plattformen kan være med. Den kan lage fester der ungdom samles til dans og diskusjon, lage vise- og teatergrupper, tegne og male plakater, dele ut løpesedler og sikkert mye annet. Det er sjølsagt også fint at ungdomsforbundet lager forskjellige fester og sammenkomster som tar opp 1.mai. Se ikke på arbeidet fram til denne store røde vårdagen som en helt spesiell sak ved siden av omdanninga og den lokale kampen. Et levende ungdomsforbund som har et rødt og tiltrekkende miljø rundt seg, og lokale kamper for ungdommens interesser er den beste garantien for å få tusenvis av ungdommer til å slutte opp om 1.mai-arrangementene

Sentralkomiteens arbeidsutvalg

(SKAU)

MOBILISER TIL 1. MAI NO!

1. mai nærmar seg stadig, og derfor har ei gruppe i storlaget vårt diskutert korleis vi i ungdomsforbundet skal leggje opp dagen. Mange synest visst det er litt tidleg å byrje å snakke om 1. mai alt no, men denne haldninga er vi heilt usamde i. Å planlegge 1. mai er ikkje berre eit spørsmål om kva politikk ungdomsforbundet skal føre over for ungdommen. Til dømes er vi alle samde no i at vi treng å omdanne oss til eit breitt og stort ungdomsforbund og kvitte oss med sekterismen. Derfor må vi også prøve å omdanne 1. mai til ein dag der mange unge kan ta del.

I fjor tok SUF(m-1) her i bygda initiativ til ein av dei mest vellykka RAF-arrangementa på landsbygda. Drivkrafta var ungdom, men mykje har forandra seg sidan då. For det første har vi fått eit MLG-lag som har lova å ta ansvaret for 1-mai-feiringa i år, og for det andre har vi fått eit større SUF(m-1) lag med fleire gymnasiastar og ungdomsskuleelevar.

Kva vil dette seie? Jau, vi i ungdomsforbundet kan no 100% konsentrere oss om ungdommen, og vår oppgave blir å få mykkje ungdom aktivisert 1. mai.

Her i bygda har mange unge gjort eit stort steg mot venstre det siste året. Eit døme på dette er at mange no går med FNL-merke og 50-milsmerke. Eit anna døme er at stadig fleire synest at SUF(m-1) er ein bra organisasjon og melder seg inn eller melder seg på studiesirkel. Men sjølv om vi i ungdomsforbundet har stor framgang, må vi ikkje bli hovmodige, men syne vår styrke med å laga ein ungdomsseksjon 1. mai som ikkje berre tek opp SUF(m-1) sine problem, men først og fremst det store flertallet av unge sine problem. Med andre ord må vi ikkje seie til oss sjølve, at no er ungdomsforbundet så stort at vi arrangerer ein rein SUF-demonstrasjon 1. mai.

Vi må heile tida tenke på at 1. mai vart ikkje stifta berre for kommunistar, men også for andre undertrykte. Det vil seie at det er ikkje berre oss ung-kommunistar som har rett på å demonstrere 1. mai, men tvert imot må vi ung-kommunistar legge alt til rette slik at all undertrykt ung-

Planlegge 1. mai? Alt nå? Nei det er mye annet som må gjøres først. Du må lede den nye studiesirkelen vi skal starte.

Jadal Jadal! Bare du får skrevet lagsavisa først, også må du holde innledningen på møte til tirsdag og prate med de folka på skolen om...

Ja, vi skal diskutere det på medlemsmøte til onsdag. Jeg fåreslår at du og hans tar kontakt med andre organisasjoner og lager ungdomsutvalg.

Må jeg snakke med idrettsforeninga, skrive søknad til politiet, og male transparenter i dag? Rekker ikke! Hvorfor planla du ikke før?

dom får høve til å feire dagen.

Kva vil dette seia konkret?

For det første meiner vi at vi alt no må gi nokrei SUF(m-1) oppgave å danne eit ungdomsutval for 1. mai saman med folk frå SFU, populistar, idrettsfolk, ungdomsskuleelever og så vidare. Dette utvalet må leggje opp til ein politikk som mange unge kan samle seg om 1. mai. For det første veit vi alle at ungdommen her i bygda manglar ungdomsklubb, og kravet om ein slik klubb må stå sentralt 1. mai, og for det andre veit vi at idrettsungdommen har det vanskeleg. Her er rett nok bra med idrettsanlegg, men det er toppfolka som bruke dei, og den vanlege ungdommen kjem langt ned i rekka. Vanlege dette må stå sentralt 1. mai, men det

avheng i at vi er i stand til å få diskutert dette med mange unge alt no.

Ein annan ting vi har gode røynsler med, er raude festar. Vi hadde ein slik fest like før jul. Sjølv om vi oppsummerte at hovudsida var svært god, gjorde vi ein del feil. Festen var for mykkje prega av SUF-digging, og det var ein del unge som klokeleg reagerte på dette. Derfor har vi no tenkt å prøve å få istand ein ny fest saman med andre progressive (SFU, populistar osv.) der vi legg hovudvekta på kultur og moro, og kuttar ned på lange og mange appellar om kor bra SUF(m-1) er. Denne festen bør gå inn i førebuinga og mobiliseringa til 1. mai.

I det helle trur vi at vi må legge stor vekt på kulturen. I det siste har det blitt populært i storlaget og framføre sketsjar. I staden for lange innlegg, prøver vi no å få fram problem i form av sketsjar. Dette er ein bra ting som vi bør nytte i 1. mai arbeidet. Og vi kan saman med anna ungdom i bygda lage sketsjar og viser om problema våre.

Dette er nokre av dei ideane vi har. Men vi er sikre på at dersom vi får starta no og aktivisert også andre, vil det ikkje gå lenge før vi får nye idear.

Enkelte vil kanskje seia at vi gjer høgre-feil dersom vi klarer å få i stand ein 1. mai med eit breiare paroleprogram enn tidlegare, men dette meiner vi berre er sprøyt. Vi får ikkje sosialisme dersom vi berre tenkjer på kva vi meiner og held lange talar om at SUF er så og så god. Nei, vi må syne oss som gode ung-kommunistar gjennom praksisen vår - gjennom det at vi er villige og i stand til å lage ein 1. mai som mange unge kan slutte opp om. Våre røynsler er at ungdommen krev at all progressiv ungdom må kunna samle seg om parolar som vi er samde i. 1. mai kan bli ein dag der vi i SUF(m-1) får høve til å syne at vi er einig!

**START I. MAI-ARBEIDET NO!
TA KONTAKT MED MLG-LAGET PÅ HEIMSTADEN OG DISKUTER FRAMLEGGET OM FRAM FOR EIN WELLYKKA I. MAI !!**

SUF(m-1) - medlemmar i ei vestlandsbygd

HVORDAN STOPPE NORMERTE PRØVER?

Her følger historien om hva som ble gjort på en skole for å stoppe normerte prøver. Håper den vil gi noen ideer om hva som kan gjøres i vår.

Ungdomsskolen hadde 800 elever, vi var 3 sympere som gikk på studiesirkel. Vi diskuterte på studiesirkelen hva normerte prøver var og kom til at vi måtte forsøke å stanse dem. Ga ut en løpeseddel, og diskuterte den med alle vi kom over. Kunne også pga. dette starte ny ml-sirkel. Denne sirkelen fungerte som aksjonsledelse. Der diskuterte vi »opplegget». Ette 1. møte laget vi plakater som vi hang opp i hele skolegården. Dessuten laget vi et kontaktnett, slik at alle på sirkelen hadde noen bestemte klasser hvor hun (han) kjente folk å ta seg av. Gjennom dette kontaktnettet klarte vi å dekke nesten hele skolen. Startet underskriftskampanje som vi spredde gjennom dette nettet. Noen var redde for å skrive under, fordi rektor truet med at det kunne »gå dem ille» hvis de skrev under. Men vi fikk trukket nesten *alle* elevene med i diskusjonen og fikk ganske mange underskrifter. Da vi ville ha rektor til å

avlyse prøvene sa han at vi ikke visste vårt eget beste. Ellers sa han at prøvene var bestilt – derfor måtte vi ha dem – dessverre.

Vi prata med noen av de gemeste lærerne og foreldrene og fikk dem til å støtte oss. (Det viste seg å være en stor hjelp.) Dagen før prøvene holdt vi en appell i skolegården (med megafon). Etter den ble rektor rasende og holdt timelange forhør på kontoret. Han prøvde å hale ut av oss hvem som var med, hvor mange som sto bak, og om det var noen utenforstående som sto bak. Dette gikk utover noen få som selvfølgelig ble litt nervøse. Det var derfor viktig at de hele tiden informerte de andre og fikk oppmuntring og støtte av dem. Rektor måtte ikke få mulighet til å splitte og skremme oss.

8. klasse skulle ha normerte prøver 4 dager på rad. Første dagen var det få som boikotta fordi folk var nysgjerrig og ville se hva det var. Andre dagen hang vi opp flere plakater med tekster som »Nei til tippe-prøver» osv. Rektor påsto de var »uestetiske» og reiv dem ned i fullt sinne. Deretter gikk han rundt til alle klassene som skulle ha normerte prøver

og argumenterte for dem. Deretter sa han at alle som boikotta ville bli sendt hjem med melding til foreldrene. Den dagen ble han nødt til å sende hjem ca. 40 elever. Deretter sendte han en hel bærepose med brev til foreldrene og fortalte at deres datter/sønn hadde forstyrret undervisningen. Normerte prøver ble ikke nevnt. De som hadde boikotta måtte 3. dagen skrive stil om hvorfor de hadde boikotta. 4. dagen ble prøvene avlyst.

At vi fikk noen lærere til å hjelpe oss var viktig. De hjalp oss med å spre løpesedler på lærerværelset og i klasserommene, skaffet opplysninger som vi trengte, forsvarte oss overfor rektor og oppmuntret oss.

Foreldrene er også viktige. De fleste foreldre vil lett tro på rektor. Brev om bråk kunne derfor lett splittet dem fra oss. Vi må derfor legge vekt på å fortelle foreldrene om våre kamper slik at de ikke blir forvirret og slåss mot oss i steden for å oppmuntre og hjelpe oss.

Dagen etter at vi skulle hatt normerte prøver hadde foreldreforeninga invitert til åpent møte om normerte prøver. Til det forberedte vi oss godt. Først 8 av oss, deretter noen lærere og foreldre argumenterte mot prøvene. Deretter kom rektor opp. Han ble nødt til å love at vi aldri skulle få normerte prøver mer.

p.s. Nå 2 år etter har rektor alt glemt løftet sitt. Derfor må normerte prøver stanses på nytt. Men nå er også mulighetene bedre, fordi ungdomsforbundet er større og vi har erfaringer å bygge på. Lykke til!

3 jenter

HAR DERE SETT DEN?

Aldri har jeg venta slik på posten. Jeg visste at når jeg kom hjem fra jobben så lå den i kassa – Første nummer av KLASSEKAMPEN som ukeavis. 12 sider med stoff fra Vietnam, forskjellige arbeidsplasser, sport, kinostoff og mye mer. Det var jo nesten alt som var med, og den blir sikkert enda bedre etter hvert. Tenk å få den i posten hver eneste uke hele året. Ja, for du har vel abonnert du også? Men tenk ikke bare på deg sjøl. La også andre få den i posten. Snakk med folk på skolen eller jobben din og få dem til å tegne seg som abonnenter.

Hilsen kamerat fra småby på østlandet

SKAL VI INN I MILITÆRET?

ER MILITÆRTJENESTEN SLØVENDE?

Angående forbudet mot utsmykking av kasernene:

Da jeg sa du fikk henge opp bildet av den du var glad i over sengen mente jeg forloveden, ikke Stalin.

På Setermoen før folkeavstemninga:

Få lov å ha studie-sirkel om EEC. Politisk virksomhet er forbudt!!

De kommer til å ha sirkel uansett.

- Men EEC tror jeg vi skal si er upolitisk!

Andenes før filmen Green Berets skal vises:

Kan dere ikke finne filmrullene? Jeg tror dere gjør dere sløvere enn dere er!

SKAL VI INN I MILITÆRET?

Før var vår linje klar: Forbundets medlemmer skal når de blir innkalt gjøre militærtjeneste. Nå mener en del at det får være den enkeltes sak. Noen søker siviltjeneste.

Militærarbeidet har vært for lite diskutert i forbundet og med våre venner, slik at folk har mange gale forestillinger om militærlivet og soldatlivet. Vår politikk er alles sak, derfor må denne diskusjonen ikke begrenses til f.eks. gutter eller bare »spesialister».

Hva er våre viktigste oppgaver i militæret?

Det vil alltid være en sentral oppgave for oss å arbeide for sosialismen ved direkte å agitere og propagandere for å knuse kapitalismen og opprette arbeiderklassens diktatur gjennom en sosialistisk revolusjon. Samt å arbeide intensivt for å fostre nye revolusjonære. Men det å arbeide for å spre sosialismens ideer direkte vil aldri erstatte kampen for massenes interesser. Det er i hovedsak gjennom praksis, ved at vi konkret viser de andre soldatene at vi står på deres side og sammen med dem fører seierrike kamper mot fienden at vi

vil vinne virkelig stor oppslutning og tillit til at det vi står for utover å være mot undertrykking er riktig.

I dag er Norge med i NATO og dermed under USA-imperialismens innflytelse. Norges forhold til USA deler seg imidlertid i to. På den ene sida dominans, og på den andre sida en sterk (også regjeringa er blitt pressa) og voksende opinion spesielt mot folke mordet i Vietnam, men også mot dominoregimene i Sør-Europa. Norge har jo også anerkjent DRV. Fagforeninger i Oslo har reist spørsmålet om norsk NATO-medlemskap i resolusjoner mot bombinga over Hanoi. Men på tross av disse fakta så bør vi ikke ha noen illusjoner om den norske klassehæren. Den øverste delen av offiserskorpset er nokså entydig reaksjonært og forsvarets avhengighet av USA er uhyre sterk. Mulighetene for et reaksjonært kupp eller imperialistisk angrep er klart til stede, men på ingen måte aktuelt eller nært forestående. Dersom Norge utvikler seg i en mer progressiv retning og kutter flere bånd til imperialismen (EEC, 50 mil?, NATO?) vil USA måtte sikre den strategisk viktige nordflanken mye bedre enn i dag. I Danmark snakkes det åpent om å revurdere NATO-medlemskapet i forbindelse med teppebombinga i DRV, og de har redusert sitt

forsvar ganske mye. Hele NATO's sørflanke er sikret ved hjelp av militærjuntaer og fascismen.

Vår viktigste oppgave er etter min mening å arbeide for at det skal bli vanskeligst mulig å sette soldater inn mot folket. (Jfr. kompaniresolusjonene under Austadstreika om at soldatene ville nekte, dersom det ble aktuelt, å gå mot arbeiderne som sto streikevakt. Og parola under anti-EEC-demonstrasjonene: »Nei til salg av landet vi skal forsvare».)

Dette gjør vi ved å agitere mot imperialismen (NATO, EEC) og (først og fremst) å reise kampen mot den militaristiske undertrykkinga og for de økonomiske interessene ved altså i praksis å vise at hæren har en reaksjonær klassekarakter. (Det er viktig at vi ikke blir ensidige og dogmatiske i vår karakteristikk av hæren: Vi skal huske på at den har gjort (krigen) og fremdeles kan forsvare nasjonens interesser).

Selv sagt vil vi aldri helt lykkes i vårt arbeid (forandre hæren til en folkehær). Ledelsens kontroll, profesjonelle avdelinger, etc. gjør hæren til et voldsapparat i borgerskapets hender.

Mener at kampen mot den militaristiske undertrykkinga dernest (også som del av den ovenfor nevnte) er vår

viktigste oppgave. Det utrolig føydale refselsessystemet er trolig det viktigste å rette kampen inn mot. Andre ting er utskjellinga fra offiserene og vilkårligheten og undertrykkinga i selve tjenesten. Kampen for politiske rettigheter, for retten til å utsmykke rommene som en vil og mot indoktrineringa (RUS-SERNE kommer, i geværkompanier i Infanteriet henger plakater med nye beskrivelser av russiske militæravdelinger og våpentyper) hører også inn her. Selve tjenestens innhold er foreløpig et felt som vi har tatt lite opp, men som vi etter hvert må gjøre noe med.

De økonomiske interessene er den tredje viktige saka. Kravene om 20 kr. dagen (Vi skal ikke tape på å være i militæret) og 600 kr. i dimisjonspenger er rettferdige krav som det er lett å få oppslutning på. Kamp for større velferdsbevilgninger, skikkelige kaserner, mat, utstyr etc. er også viktig.

Å gå inn i militæret for å lære å krige var lenge ansett som en meget viktig del av våre oppgaver. Mener at dette ikke er så viktig. Du lærer å behandle automatgevær og å overleve i fjellet, men stort sett er utdannelsen svak. Så de revolusjonære erfaringene blir vi nok nødt til å skaffe oss når det blir nødvendig.

Noen sier at når du går inn i militæret blir du sløva, og du får ikke gjort noe nyttig. Vi mener at dersom du makter å reise kamp og å diskutere (og lære) politikk med de andre soldatene, så vil militæret gi nyttige erfaringer til bruk i klassekampen. Kanskje er det mange som ikke vet hva som foregår i militæret. Vi vil ikke ramse opp alt som har skjedd, men trekke fram en del saker som gir et inntrykk.

ooo ooo ooo

På Ramfjordnes-basen ble Gen. Westmoreland, tidligere sjef for de amerikanske styrker i Vietnam, nå sjef for US-army, møtt med et FNL-flagg da han kom på inspeksjon.

På Andenes ble et eksemplar av Green Berets stjålet, like før den skulle kjøres for generalen.

På Skjold måtte samme person finne seg i at det planlagte musikkarrangementet ble boikottet.

På Setermoen har det vært 2 anti-EEC-demonstrasjoner (190 og 270 deltakere) foruten møte med AIK og FB og AKMED.

I 2 av leirene på Setermoen klarte soldatene å presse ledelsen til å gå med på kravet om studieopplegg om EEC i tjenestetida. Det var demonstrasjoner mot EEC både på Gardermoen og Ørlande. Ellers var det massevis av aksjoner og møter over hele landet.

ooo ooo ooo

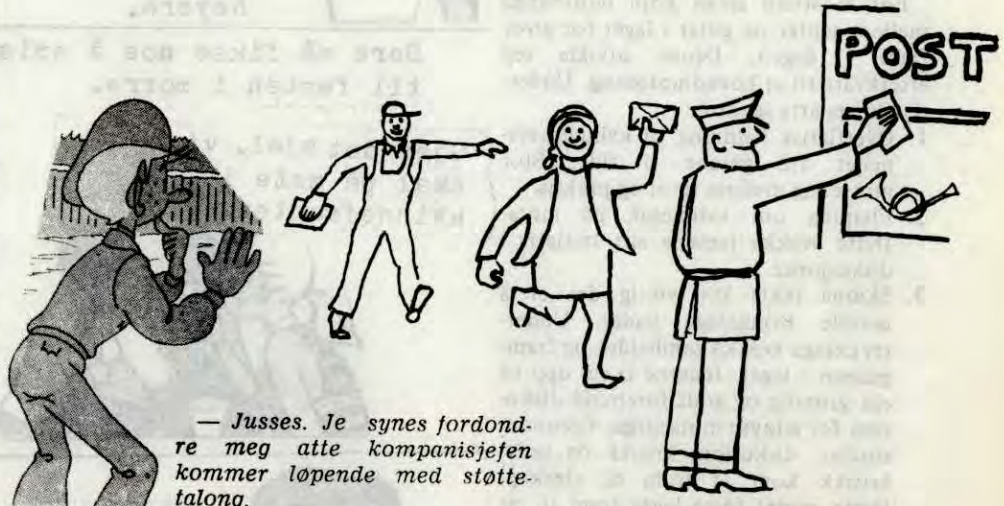
I et par kompanier i brigaden ble det vedtatt resolusjoner om støtte til Austad-arbeiderne og at soldatene ikke ville la seg bruke mot dem.

ooo ooo ooo

Dessuten har det vært kjempet for bedre kaserner på Steinkjærsannan og

støtt

SOLDAT - 73

— Jusses. Je synes fordomme meg atte kompanisjefen kommer løpende med støtte-talong.

Kamerater, soldatene krever demokratiske rettigheter og mer penger. Det har de gjort før også, men denne gangen er det i gang en massebevegelse bak krava. Det har vært avstemninger om krava rundt i militæret. Mange steder er oppslutningen 100 %, noen steder er den så »dårlig» som 65%. Krava er rettferdige og de får stor støtte.

Aksjonen har nå kommet så langt at det er utgitt en egen avis — »soldat -73» — som redegjør for aksjonen og hva som skal skje videre. Det er meningen å få spredd den til så mange folk som mulig, ikke bare militæret. Det vil bety enormt mye for aksjonen dersom den får en massiv støtte fra sivile organisasjoner. Derfor kamerater, få tak i avisa (den sendes bl.a. til alle elevrådene på gymnasene) og spre den til andre. Prøv å få vedtatt støtte (det er en støttelapp i avisa som kan sendes inn). Det burde være ganske enkelt å få vedtatt støtteerklæringer både på arbeidsplasser og i

på Grøttavær fort.

Det har vært mange permisjonsreiseaksjoner, mat-aksjoner og aksjoner mot militaristisk kommandering og utskjelling. Dessuten kan nevnes Åsegardenssaka, saka mot Lasse Efskind, Sessvollmorapporten, Garderapporten.

ooo ooo ooo

Nå arbeides det med en aksjon som kalles soldat -73. Der har mange kompanier og tillitsmenn sluttet seg til følgende krav: 20 kr. dagen, 600 kr. i dimmepenger. Fri politisk virksomhet utenom tjenestetida og full frihet til

utsmykning av rommene, og om tillitsmannsordninga at:

»... tillitsmannen i enhver konflikt mellom befal og soldater konsekvent må stille seg på soldatenes side og kjempe for deres interesser. Det bør her presiseres at det store flertall av soldatene oppfatter det som imot sine interesser å bli satt inn i politiske konflikter i arbeidslivet, f.eks. mot streikende arbeidere.»

3 soldater
litt forkortet red.

JENTEUNDERTRYKING I SUF [M-L] 2

Nokon skikkeleg diskusjon på jentespørsmålet har det enno *ikkje* vore i BV, sjøl om dette er svært viktig å ta opp. Vi har ein del synsler på intern kvinnekamp som eg vonar andre lag kan dra nytte av.

For ei stund sidan kom motseiinga mellom jenter og gutar i laget for alvor fram i dagen. Denne utvikla seg etterkvart til ei hovudmotseiing. Undertrykkinga arta seg som:

1. Overflatisk haldning til kvinnespørsmålet frå gutane si side. Stor motseiing mellom teori og praksis.
2. Fleiping om kvinnesak på møta. Dette svekka jentene sitt initiativ i diskusjonar.
3. Skjøna ikkje kor viktig det er å utvikle kvinnelege kader. Undertrykkinga svekka samhaldet og framgangen i laget. Jentene la no opp til ein grundig og godt førebudd diskusjon for å løyse motseiinga. Gjennom studiar, diskusjon, kritikk og sjølvkritikk kom vi fram til einskap. Dette møtet førte laget fram til eit langt høgare nivå.

Vi skjøna no kor viktig det er å dra jentene med i politikken. Dette er naudsynt for vår frigjerung og ikkje minst for kampen for sosialismen. Revolusjonen vert ikkje ei frigjerung for heile folket dersom vi ikkje er aktivt med i kampen.

Frå no av satsa vi på å utvikle jenter gjennom leiande oppgåver. Dette verkar også bra for jenter utanfor forbundet som ser at politikk ikkje berre er for gutar. (Fleirtalet av sympatisørane, AKMED-medlemmane er jenter. RAF og andre aksjonar seinare har hatt størst oppslutning av jenter.)

Jenteundertrykking førekjem sikkert i alle lag. Dette må vi ta kampen opp mot, og det er vi, jenter, som må leie denne kampen.

Formene for undertrykking som tidlegare er nemnde, er sikkert dei mest vanlege. Fleiping og provosering i flepestil er vel det tydelegaste utslaget. All fleiping er uttrykk for eit borgarleg syn på problemet! Elles er monopolisering av diskusjon og arbeid svært vanleg. Det politiske nivået til kameratar vert oftast vurdert ut frå eigenskapar som i dag er mest typisk for gutane.

Framfusne folk, som seier mykje flott på møta vert valt i styre o.l. Vert jenter valt er det ofte fordi dei er jenter. Her må vi endre tenkjinga!

Jenteundertrykkinga i forbundet kan sjølv sagt grunnjevast med at »det er vanskeleg å kvitte seg med borgarlege idear». Men dette er ei billig forklaring. Eg meiner brennpunktet for undertrykkinga ligg i *likesæl og overflatisk eller heilt manglande forståing* for jentene si revolusjonære kraft, for

Kvinnekamp er viktig. Kvinnefronten må prioriteres høgere.

Dere må fikse noe å spise til festen i morra.

Gjør det sjøl. vi skal på møte i kvinnefronten.

Og jeg som ikke kan bake boller engang.

kvinnesak

samanhengen mellom kvinnekamp og klassekamp, for at kampen mot undertrykkinga er naudsynt for framgangen åt

laget som heilskap, ikkje berre for jentene. Har dette vore diskutert i laget ditt? Viss ikkje, ta det opp!

Ein del m-l gutar har vanskar med å sjå (innrømme?) undertrykkinga. Andre er klar over det, men maktar ikkje å rette på feila. Det er vår oppgåve å hjelpe ved å vere på vakt mot undertrykkinga og kritisere gutane og oss sjølve for borgarleg teori/praksis.

M-l-gutar har stort sett eit anna syn på jenter utanfor forbundet. Her blømer dei borgarlege ideane fullt. Storstila sjekking og reaksjonær vitsing er ikkje uvanleg. Dette vert ekstremt i samband med alkohol. Jentene utanfor vert ofte brukt som avslapping frå politikken. Slikt må bort!

Undertrykkinga utad er svært alvorleg og gir uttrykk for ei sjølvmotseiing i forbundet: Jentene driv kvinnekamp, medan mange gutar sjekkar. Vi hevdar at berre sosialismen er vilkår for full frigjerung av kvinna. Vel, det er praksisen folk dømmer oss etter. Derfor fram for ei kommunistisk holdning overfor *alle* jenter!

Jentene i forbundet heng også ofte att i borgarleg tankegang. Dårleg sjølvtilitt i politikken er vanlege utslag. Vi er heller ikkje nok påpasselege med kritikk og sjølvkritikk.

Vår haldning til jenter utenfor er heller ikkje »rein og raud». Kor ofte diskuterar vi politikk med såkalla »upolitiske» veninner?

I laget vårt har vi røymsler med at kvinnekampen i forbundet kan føre til grove venstre-avvik. Vi har hatt lett for å gjere overslag i åtferd og diskusjonar. Kan nemne overdriven sjekking, tendensar til fraksjonering på møta. I praksis var dette ein svært borgarleg og anti-revolusjonær politikk – vi førte feila åt gutane på oss sjølve. Dette kan gjere motseiinga jente-gut i laget til ei hovudsak, og vi gløymer einskapen som og i dette høvet må vere mot sams fiende.

Høgre-avvik, som overflatisk eller berre teoretisk einskap, er like feilaktig. Dette vil på lengre sikt undergrave kvinnekampen og vår felles kamp for sosialismen. Faren for høgre-avvik er størst i lag med få eller ingen jenter.

Jenteprosenten i forbundet er enno relativt låg. Dette syner at noko må gjerast.

Grundige diskusjonar på jentespørsmålet bør etter mi meining reisast i alle lag. Dette må og til for at forbundet skal kunne utvikle ein politikk på unge jenter. Ein slik diskusjon fører ikkje til permanent løysing på motseiinga, men kan verte eit godt grunnlag for ein kamp vi heile tida må føre vidare.

Jenter frå ei vestlandsbygd.